

obžalovaným známa. Jest ovšem pravda, že neslušné chování musí, má-li jím býti založena skutková podstata řečeného přečinu, býti s náboženským úkonem, o nějž jde, v určité nejen časové, nýbrž zároveň i místní spojitosti tak, že o neslušné chování, způsobilé vyvolati pohoršení, by nešlo, kdyby k němu došlo na místě od místa bohoslužebného úkonu tak vzdáleném, že by ani možnost vzbuditi pohoršení nebyla nasnadě. Než tu jde právě jen o otázku, zda z neslušného chování mohlo jiným vzejíti pohoršení, jejíž řešení je však zřejmě závislým na okolnostech případu, tak, že i v souzeném případě jest zkoumati jen, zda kladná odpověď rozsudku k oné otázce má oporu v jeho skutkových zjištěních. Rozsudkové důvody neobírají se vůbec otázkou, zda také předsín kostela jest místem bohoslužebným a zda za místo, určené k bohoslužbě, pokládá ji církev, nýbrž zjišťují s hlediska nastíněného právního názoru správně jen, že i předsínku kostela jest považovati za místo způsobilé, by z něho mohla býti rušena bohoslužba ve chrámě jednáním objektivně způsobilým vzbuditi pohoršení u osob, přítomných pobožnosti o půlnoční mši. Stačí proto, jsou-li v rozsudku uvedeny skutkové okolnosti a nastíněny případné úvahy, na jichž základě dospěl nalézací soud k závěru posléz naznačenému i k rozsudkovému zjištění, podle něhož i některé z osob, jež byly na půlnoční mši v kostele samotném, byly jednáním obžalovaných ve svém náboženském úkonu rušeny. Vzhledem k vývodům zmateční stížnosti, podle nichž jest předsín kostela od kostela oddělena uzavřenými dveřmi, sluší pokázati zejména na důraz, se kterým se v rozsudkových důvodech zvlášť připomíná, že obžalovaní otevírali mimo jiné také dveře vedoucí do kostela a jimi dovnitř nahlíželi tak, že do kostela vnikal hluk, smích i kouř.

V nepravu jest zmateční stížnost i pokud dovozuje, že nebylo úmyslem obžalovaných jednati tak, jak se jim v rozsudku za vinu klade. Nevyžadujeť se k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle třetí věty § 303 tr. zák. pachatelův úmysl rušiti bohoslužebný úkon, stačí jeho vědomí, že svým neslušným chováním může způsobiti pohoršení. Toto vědomí zjišťuje u obžalovaných také rozsudek, třebas se v něm praví výslovně jen, že si obžalovaní byli pokud se týče musili býti vědomi neslušnosti svého jednání, neboť ve spojitosti s větou bezprostředně předcházející, v níž se zjišťuje objektivní způsobilost jednání obžalovaných, by jím bylo vzbuzeno u jiných pohoršení, lze onen třebas neúplný závěr rozsudkový vykládati v ten rozum, že jím mělo býti zjištěno i vědomí obžalovaných o způsobilosti jejich neslušného jednání, vzbuditi u jiných pohoršení.

Čís. 3667.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. se nevyžaduje, by úřední (služební) výkon vrchnostenské osoby byl skutečně zmařen; zločin je spáchán i dokonán bez rozdílu, zda bylo dosaženo cíle pachatelem zamýšleného čili nic.

Pojmu »skutečného násilného vztažení ruky« ve smyslu § 81 tr. zák. odpovídá každý čin, podniknutý s vynaložením tělesné síly a značící

odpor, směřující přímo neb i jen nepřímě proti některé z osob, chráněných ustanovením § 68 tr. zák.; nestačí pouhý trpný odpor; nezáleží na tom, jakým způsobem pachatel použil fysického násilí proti oné osobě; stačí i jednání, směřující proti ní jen nepřímě.

Nevyžaduje se, by se vrchnostenská osoba pokusila přemoci odpor jí kladený, by použila k tomu cíli nějakého násilí, ani, by byla vykonaným na ní násilím přemožena.

Vytrhnutí ruky silou z ruky četníka, pokoušejícího se dát pachateli na ruce řetízky, je přímým násilím na četníku, skutečným násilným vztažením ruky ve smyslu § 81 tr. zák.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Zm I 486/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 27. května 1929, jímž byl obžalovaný k obžalobě pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a pro přestupek podle § 312 tr. zák. uznán vinným jen přestupkem podle § 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný ve výroku o vině obžalovaného přestupkem podle § 312 tr. zák., spáchaným skutkovou urážkou četnického strážmistra Aloise V-a, dále ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících, a věc vrátil témuž soudu prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížeje při výměře trestu k nezrušenému rozsudkovému výroku o vině obžalovaného přestupkem podle § 312 tr. zák., spáchaným slovní urážkou četnického strážmistra Aloise V-a.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost je v právu především potud, pokud dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř., namítá, že čin obžalovaného byl nesprávným výkladem zákona podřaděn předpisu trestního zákona, který se naň nevztahuje. Z rozsudkových úvah vychází najevo, že za rozhodnou pro řešení otázky, zda šlo o skutečné násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák., zda totiž jednání (odpor) obžalovaného dosahovalo takové síly, by odpovídalo řečenému zákonnému pojmu, pokládal soud prvé stolice hlavně ba výhradně kladnou odpověď na otázku, zda byl četnický strážmistr jednáním obžalovaného nucen upustiti od výkonu jím zamýšleného (nebo přemoci odpor obžalovaného přiměřeným násilím), takže vlastně již pouhá záporná odpověď k této otázce stačila soudu k rozsudkovému závěru, že nejde o skutečné násilné vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. Již tento názor, došedší v rozsudku výrazu, jest označiti za právně mylný. Nevyžaduje se k řečenému zákonnému pojmu, by se vrchnostenská osoba pokusila přemoci odpor jí kladený a by použila k tomu cíli násilí, tím méně se předpokládá, by vrchnostenská osoba byla vykonaným na ní násilím přemožena (rozh. č. 2635 a j. sb. n. s.). Důsledně nemají pro řešení oné otázky významu ani ony rozsudkové úvahy, podle nichž strážmistr nebyl nucen upustiti od výkonu, stačí naopak v tom směru plně výslovné zjištění

rozsudku, že se četník viděl nucen upustiti od výkonu zvláště, an jedinou příčinu tohoto jeho rozhodnutí spatřuje i rozsudek zřejmě v tom, že mu obžalovaný, když se strážmistr pokoušel dáti mu na ruce řetízky, po dvakráte silou ruku vytrhl (a při tom vždy couvl). Nevyžaduje-li se však ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. ani, by úřední nebo služební výkon vrchnostenské osoby byl skutečně zmařen, nýbrž je-li zločin spáchán i dokonán bez rozdílu, zda bylo dosaženo cíle pachatelem zamýšleného čili nic (rozh. č. 2612, 2653, 2696, 2724, 2799, 2932 sb. n. s.), může o skutkovou podstatu řečeného zločinu tím spíše jíti v souzeném případě, ana se vrchnostenská osoba i podle rozsudku viděla nucen upustiti od služebního výkonu právě pro jednání obžalovaného. Pokud jde o zákonný pojem skutečného násilného vztažení ruky, odpovídá mu každý čin, podniknutý s vynaložením tělesné síly a značící odpor, směřující přímo neb i jen nepřímo proti některé z osob, chráněných ustanovením § 68 tr. zák. Pouhý trpný odpor sice nestačí, nezáleží však na tom, jakým způsobem pachatel použil fyzického násilí proti vrchnostenské osobě (rozh. č. 2612, 2653, 2740, 2799, 3182, 3309 sb. n. s.). Již z tohoto hlediska, podle něhož stačí k založení skutečného násilného vztažení ruky dokonce i jednání, směřující proti vrchnostenské osobě jen nepřímo, sluší přisvědčiti zmatečnické stížnosti pokud dovozuje, že rozsudkem zjištěné jednání obžalovaného — dvojí vytrhnutí ruky silou z rukou četníka, pokoušejícího se dáti mu na ruce řetízky, je přímým násilím na četníku, slovy zákona řečeno, skutečným násilným vztažením ruky ve smyslu § 81 tr. zák. Rozsudek, neshledav v jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu podle § 81 tr. zák. již po stránce objektivní, nezabývá se arci vůbec otázkou, zda je jeho skutková podstata naplněna též ve směru subjektivním, nezjišťuje zejména úmysl obžalovaného, by jeho jednáním byl zmařen služební výkon četnického strážmistra Aloisa V-a, aniž ovšem úmysl ten vylučuje. Než přes to nelze upříti zmatečnické stížnosti oprávnění, pokud uplatňujíc důvod zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř., vytýká rozsudku neúplnost proto, že v rozhodovacích důvodech není zmínky o svědeckém údaji četnického strážmistra V-a, který by mohl poukazovati na onen úmysl obžalovaného, podle něhož obžalovaný začal ihned, když mu strážmistr chtěl dáti řetízky, zpupně slovy: »Dejte mi to s očí, jděte ode mne, neprovokujte mne, já si řetízky nedám dát.«

Čís. 3668.

Pokud jest dohledu hostinského svěřena (§ 132 tr. zák.) mladistvá kuchyňská učednice, přijatá do učení jeho manželkou.

I když pro pojem svěřeni ve smyslu § 132 tr. zák. přichází v úvahu vedle duševní a mravní nedospělosti svěřené osoby i její tělesná nedospělost, není stanovena v § 132 tr. zák. určitá hranice věková; neplatí tu věková mez § 20 čís. 2 zákona o pohlavních nemocech.

Zákonná ustanovení § 132 tr. zák. a § 20 čís. 2 zák. o potírání pohlavních nemocí sledují různé cíle; ono postihuje zneužití důvěry proti